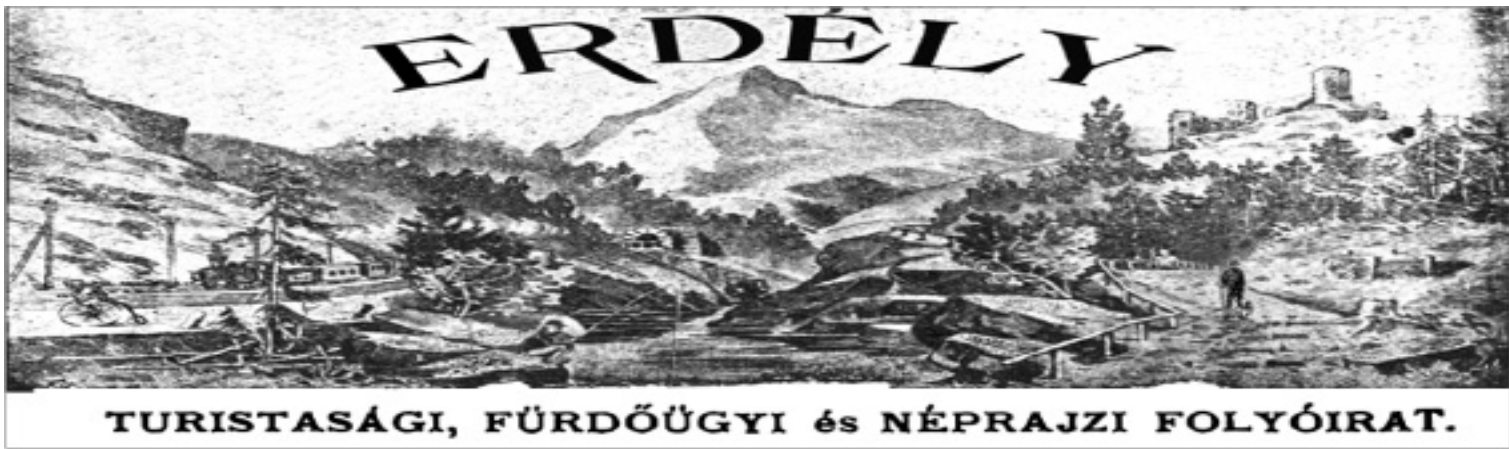

Erdély
ALAPÍTVÁ 1892-BENÚj sorozat, 205. szám
2025/9.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 ÉrtesítőjeSzerkesztőség (info@ekekolozsvar.ro):
Kismihály Boglárka, Pál GyöngyiA következő lapszám megjelenik:
2025. október 17.

Kihívások és csodák a jubileumi Kós-teljesítménytúrán

Amennyiben valakinek azt mondanám, hogy az idei Kós Károly Em-lék- és Teljesítménytúra váratlan kihívások és isteni csodák egy-mást követő sorozatának eredményeként valósulhatott meg, s na-gyon kicsin múltott, hogy utolsó percben le ne mondjuk, biztosan drámai túlársnak gondolná. Pedig a jubileumi kiadás annyi várat-lan helyzettel állított szembe, amennyivel 2019 óta tartó teljesít-ménytúra-szervező pályafutásom alatt még sosem találkoztam. Minden nehézség ellenére – amikor újabb és újabb kihívással próbált megleckéztetni az élet – rá kis időre érkezett is a megoldás. Így a felszántott és kukoricával beültetett biciklis útvonal, a túrát meg-előző esőzések okozta sáros terep, a Kispetri és Sztána határában épülő bicikliút, a Hója gerincén helyenként bekerített túraösvény, a kiskatona által szabotált útvonaljelzés, a magyargorbói orszá-gút felé elterelt kamionforgalom, a sofőr nélkül maradt sárga kisteher-autó, valamint főszervező társam váratlan balesete és medencere-pedése sem tudta megghiúsítani a 20. Kós-teljesítménytúrárt.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Az augusztusi forráságra való tekintettel idén úgy döntöttünk, hogy szakítunk a hagyomány-nal, és új időpontban, szeptem-ber 13-án szervezzük meg a Kós-teljesítménytúrárt. Az őszi dá-tumhoz nagy reményeket fűz-tünk, hiszen belegondoltunk, hogy addigra már mindenki ha-zatér a nyaralásból, véget ér a vakáció, a hőmérséklet is eny-hül, így a tavalyi 132 résztvevő-höz képest biztosan majd több személyre számíthatunk. Ami-kor visszatértem a Yuppi tá-borból, ahol önkéntesként vet-tem részt, és két nappal a határ-idő lejára előtt még mindig csak 80 jelentkezőt számlált a muta-tó, kezdtem kétségbe esni, hogy annyian sem lesznek, mint ed-dig. Már arra gondoltam, hogy le kell mondanunk a túrárt – aztán valamilyen csoda folytán keve-sebb mint 72 óra alatt 100-an re-gisztráltak, így fellélegezhettünk, hogy mégis lesz akinek megsze-rvezzük a jubileumi kiírást.

Épülő bicikliút, váratlan kukoricaföld, agresszív juhászkutyák

A túra előtti hétvégére ütemez-tük az útvonalak kiszalagozását, hiszen annak ellenére, hogy di-gitális nyomvonalat és nyomta-tott térképet is használhatnak a résztvevők, a tapasztalat azt mu-tatja, hogy legtöbben az általunk kihelyezett ideiglenes jelzésekre hagyatkoznak. A jelzési logisztika a többi teljesítménytúrához képest a Kóson a legbonyolul-tabb, hiszen nagyjából 75 km-nyi útvonalat kell kiszalagozni. László Tamással megegyez-tünk, hogy ő kerékpárral kijelzi a Bátor-hegy és magyargorbói országút közötti szakaszt, Sző-ke Enikőék pedig vállalták a Ko-lozsvár és Bátor-hegy közö-tti táv jelzését, így hétfős csapa-tunk a gorbói úttól kezdődően vágott neki a feladatnak szept-ember 6-án. Kacsó Timi és Vi-

rág Péter bevállalt egy közel 20 km-es távot a kalotánadási útig, Venczel Enikő és Nóra a gyalo-gos 11 km-es táv útvonalát jelez-te ki. Jőmagam Balogh Andrással a Kispetri – Almási vár – Zsobok részt szalagoztuk, valamint a rö-vidítést Zsobokról Sztánára, Bo-tondnak pedig maradtak azok a rövidebb szakaszok, amelyeket autós logisztikával gyorsan meg tudott oldani Zsobok, a Riszeg-tető és az Ordományos környékén. Amikor a gorbói országúton leraktuk Timiéket, feltűnt, hogy a megszokotthoz képest sokkal több teherautó haladt el óriási sebességgel, így aggódni kezdtem a hosszú túrák résztvevői-ért, akiknek egy rövid szakaszon az aszfalt mellett kell haladniuk. Mint kiderült, amióta újraaszfal-tozták az utat, a teherautók nem hajthatnak be Gyaluba, helyette a gorbói országúton kell eljutni-uk a nádas autópálya-felhajtóig. Mivel a parkolási lehetőségek is eléggé korlátozottak, gyorsan keresnünk kellett egy helyet, ahol a pontbírók az autójukat hagyhat-ják, s azon gondolkoztunk, hogy ideiglenes figyelmeztető jelzé-seket is ki kell majd helyezniük a száguldó kamionosok miatt. Közben érkezett egy kép Venczel Enikőtől, hogy Zsobok felé na-gyon tönkrement és helyenként felgyűrődött az aszfalt, majd óvatosan hajtsunk.

Sztánára érve el is indultunk Kispetri irányába, amikor fur-csa látvány fogadott: a szép fű-ves utat teljesen felásták és ki-szélesítették, az útszéli bokrokat pedig sok helyen kivágták, előre sajnáltam a túrázókat. A mi út-vonalunkon további kellemet-lenséggel szerencsére nem talál-koztunk, csupán néhány belő-gő szűrős bokrot kellett kivágnunk. Helyenként vadalmával, szilvá-val és nagy szemű kőkénnel ajándékozott meg a természet, így a szalagozás mellett falato-zásra is szántunk időt. Egyszer csak Botond hívott, hogy van egy kis gond, ugyanis Sztána ha-tárában, ahol a bicikliseknek kel-lene elhaladniuk, beszántották

az utat, kukoricatábla lett a he-lyére. Ráadásul kiderült, hogy a Kispetri határában épülő út Sztánán folytatódik az alag-útig, az egész egy nagy bicikliút-építési projektnek a része, amely-lyel össze akarják kötni a Varjú-várat az Almási-várral. Mi is tet-tünk egy kört a problémás ré-szeken, hogy lássam, mi minden változott egy év alatt. Közben rögzítettünk egy új nyomvona-lat is, hogy a bicikliseknek a len-ti kerülő utat ajánljuk alternatív-aként. Miközben a kalotánadási út felé vettük az irányt, Botond elmesélte, hogy két helyen is ta-lálkozott juhászkutyákkal, így a Riszeg-tető felé vezető út egy szakaszát nem tudta jelezni. Timiék is elmesélték, hogy Kis-kapus fölött egy egész kutya-had támadt rájuk, akik kb. 400 m szintet voltak képesek meg-

lakik (pásztorok, fanyűvők?) saj-nos szinte mind összeszedték, sőt, a tábláinkat is ellopták, ame-lyek fel voltak kötve egy fára. Szerencsére nem volt teljesen hi-ábavaló a törekvésünk, hiszen még a nyereg előtt is találtunk egy-egy darab szalagot, útköz-ben pedig sikerült elég sok sze-metet összegyűjtenünk. Vissza-felé szapora léptekkel haladtunk, mert egyre jobban közeledett az égi háború, s még az eső előtt le kellett érnünk Csegezre, ahol At-tila várt. Egy óvatlan pillanatban Botond megcsúszott a poros er-dei úton, s úgy megütötte a csí-pőjét, hogy nem tudott ráállni a lábára. Gyorsan riasztottuk At-tilát, hogy próbáljon értünk jön-ni a terepjáróval, s közben meg-érdeklődtük, Kolozsváron me-lyik kórházba menjünk. Vissza-érve Várfalvára egyenesen a ko-

vinni a Riszeg-tetőre? Ki fogja a Szentimrei-villához kiszállítani a kellékeket, italokat?

Számtalan megválaszolatlan kérdés zúdult rám, mígnem vet-tem egy mély levegőt, s éjfél kö-rül elkezdtem írogatni az embe-reknek, hogy vészhelyzet van, s csak akkor tudjuk megszerve-zni a Kós-túrárt, ha mindenki be-segit. Daray Attila, Filep Ing-rid és Szikszai Attila is azonnal igent mondott a segélykérés-em-re, Ferenczi Juli sofőrje, Pali vál-lalta, hogy kiviszi a kisteherautót Sztánára, Bozsoki Csabát pedig be tudtam szervezni, hogy haza-hozza. Nagyon megható volt lát-ni, hogy többen is a segítségem-re siettek, viszont Botond kiesése miatt teljesen át kellett szervez-nem a hétfégi logisztikát, ami elég nagy fejtörést okozott. Daray Attila vállalta, hogy lemond a

A pontbírók csomagjainak összeállítása minden alkalommal többórás kálváriát jelent

mászni csak azért, hogy jól meg-ugassák őket. A hazavezető úton tehát szorgosan jegyzeteltem, hogy mi mindent kell majd be-leírnom a körlevélbe, amit kikü-l-dök a résztvevőknek.

Baleset és újratervezés a 24. órában

A sikeres útvonaljelzés másnap-ján folytatódott a nyári időjár-rás, ezért meggyőztem Boton-dot, hogy menjünk leszedni a Jó-kai-túra óta kint maradt szala-gokat. Várfalván Istvánffy Atti-lánál hagytuk az autó kulcsát, majd nekivágtunk hátulról a Szé-kelykőnek a már jól ismert útvo-nalon. Az idő csodás volt, de sza-lagot keveset találtunk, mert va-

lozsvári ortopédia felé vettük az irányt. Pethő Adél hozott Botond-nak mankókat, így valahogy be tudott baktatni a sürgősségire, ahol röntgen- és CT-vizsgálatot is végeztek, de miközben az ered-ményre vártunk, éreztem, hogy elhagy az erőm, s a sírás kerül-get. Amikor az orvos elmondta, hogy ez bizony repedés, s mini-mum négy hétet kell pihentetni, potyogni kezdtek a könnyeim... Hirtelen arra gondoltam, hogy le kell mondanom a Kós-túrárt, hi-szen Botond nélkül nem leszek képes lebonnyolítani. Kivel fo-gom bevásárolni az energiapót-lókat és a vizeket? Ki fogja a vá-rosból összeszedni a nyomtatvá-nyokat, pólókat stb.? Ki fogja el-vezetni a dubát Sztánáig, majd vissza? Ki fogja a pontbírókat fel-

A kis matricák, amelyek nagy gondot okoztak péntek este

bringázásról, és helyette egész nap segít az autós logisztiká-ban, Szikszai Attila összeszedte a nyomtatványokat, Ingrid besze-rvezte a férjét, Istvánt, az ener-giapótlók megvásárlására, ő pe-dig elhozta az irodába a pólókat, jelvényeket és a Signmakeres-nyomtatványokat is. Mindeköz-ben elég esőre fordult az időjár-rás, így már előre sejtettem, hogy minden nehézség mellett még a sárral is meg kell küzdeniük a résztvevőknek. Szerdán cső-rent is a telefon, Szőke Sanyi hí-vott, hogy elindultak kijelezni a Kányafő és Bátor-hegy közötti szakaszt az egyezségünk szer-int, de váratlan kalandokba kevered-tek. A Csigadomb után az eredeti útvonalat bekerítették, így ke-rülniük kellett, majd amikor tud-

KARDOS TIBOR

A sáros, nehéz terep ellenére is a kerékpárosok vidáman póztoltak a Bátor-hegyen

ták volna folytatni a jelzést, találkoztak egy katonával, aki elküldte őket, mondván, hogy a közelben lévő lőtéren gyakorlatoznak, s örüljenek, hogy nem tévedt feljűk egy golyó sem... Ugyanakkor visszaigazolták, hogy óriási a sár, s nagyon nehezen haladtak a bringákkal, így a túrázóknak sem lesz leányálom a tekerés.

Pakolás éjjel és péntek esti hajsza a matricákkal

Lassan-lassan kezdett visszatérni a reményem, hogy mégis sikerül mindent megoldani, s már a fényt is láttam az alagút végén, hiszen az irodai teendőkkkel is az elvártnál sokkal jobban haladtam. Csütörtök délután neki-láttunk az indítócsomagok összeállításának Ingriddel, Nagy Julikával és Benczédi Ágnessel, közben Kardos Tibi is bekapcsolódott, s több feladatot is bevállalt. Nagyjából hét órára meg is lettünk mindennel, már „csak” a pontbírók csomagjainak összeállítása és az autóba való bepakolás maradt hátra, hiszen Julival úgy egyeztünk, hogy Pali másnap délből tudja kivinni a járművet Sztánára. Közben eszembe jutott, hogy a hosszú gyalogos és kerékpáros térképekbe elfelejtettem kinyomtatni a leírásokat, így utólag egyenként be kellett rakosgatnom őket mindegyik csomagba, s a kerékpáros rajtszámok is kimaradtak néhány zacskóból, így azokat is pótoltam, egy póló pedig nem stimmelt a nyilvántartással, így néhány csomagot át kellett nézmem, hogy hova kerülhetett be egy női modell a férfi helyett... Aztán az egyik sátorokban találtam egy csavart, aminek nem ott lett volna a helye, így minden javított sátrat át kellett vizsgálnom, hogy megvannak-e a csavarjaik. Közben lecipeltem mindent az EMT-székházba, amire szükségem volt a pakoláshoz, s neki-láttam az egyik leghálátlanabb feladatnak, a pontbírócsomagok összeállításának, ami minden alkalommal egy többórás kálváriát jelent. Adott pillanatban akkora káosz volt a teremben, hogy a sárat is elkezdtem, aztán betettem egy playlistet a telefonomon és próbáltam csakis a feladatra koncentrálni. Ahányszor hiányzott még valami, felszaladtam az irodába, közben az energiapótló-

kat is szétosztottam, kicsit átrendeztem a kisteherautót, s szép lassan, szemerkélő esőben elkezdtem áthordani a vizeket, sátrakat, asztalokat, indítócsomagokat, pontbírókellékeket. Ahogy ürülni kezdett a terem, az idegim egyre jobban lenyugodtak, s már nem is zavart, hogy a pakolás belenyúlt az éjszakába. Amire mindennel végeztem, már fél négyet ütött az óra, s a derekam is rendesen beállt, de legalább teljesíteni tudtam a tervemet, hogy péntek délre kész legyen az autó, így nyugodt lelkiismerettel hajtottam álomra a fejem.

Másnap reggel már 9-kor csengett a telefonom, így gyorsan füstbe ment a tervem, miszerint 11-ig fogok aludni. Nem sokára megtudtam, hogy Pali csak délután négykor tud jönni a kisteherautóért, így akár aznap is befejezhettem volna a pakolást, megspórolva az éjszakázást. No, de legalább így mindennel meglettem időben, s a túra előtti napom sokkal nyugodtabb volt, mint valaha. Néhány apró simítást még elvégeztem, egyeztettem a pontbírókkal a csomagok átvételéről, s mindenkinek személyesen átadtam a kellékeket. Már épp zárni készültem az irodát délután hat óra körül, amikor csörrent a telefonom. Váradi István hívott, hogy megnézte a mappát – amit aznap teljesen véletlenül vett át az irodában, mert amúgy csak másnap reggel kellett volna megkapnia András Imrétől –, és sehol nem találja a matricákat. Hitetlenkedve hallgattam, hiszen saját kezemmel raktam be a borítékokba a matricákat – aztán amikor leellenőriztem a kis fóliás mappát, kiderült, hogy a Kányafőn kívül a Bátor-hegy, az Almási-vár, Gyerővásárhely és Kispetri matricái is kimaradtak a borítékból. A hirtelen kétségbeesést gyors intézkedés váltotta fel: hívtam Daray Attilát, kiderült, hogy Judit és a Filep fiúk épp a közelben vannak, így az iroda felé tudtak kanyarodni az autójukkal, Juli még munkában volt, így hazafele jövet a buszmegállóban be tudtam adni neki a matricákat. Kispetriben másnap nekünk kellett szállítani a pontbírókat, így az is megoldódott, az András Imrének félrerakott kellékekhez pedig odatettem a Kányafő-matricákat, így csak a Kerekdombra kellett felbicikliznem Bogyáékhoz az Almási vár matri-

cákkal. Közben hívott Pali, hogy kiérték Sztánára a teherautóval, s észrevette, hogy egy szeg beleállt a kerékbe, így elvinné Körösfőre, hogy húzzák ki, s ha szükséges, feldozzák meg. Onnan pedig a másik Pali visszavitte a járművet Sztánára, s elvállalta, hogy az italokat valamint a kellékeket átszállítja a Szentimrei-villához. Amikor rám csörgött, hogy pontosan miket pakoljon be az autójába, szólt, hogy az indítócsomagok egy része leborult, s minden kiesett belőlük. Annyira kétségbeestem, hogy megint elkezdtem a sárat, de Pali megnyugtatótt, hogy ő mindent szépen elrendez, csak mondjam meg, milyen rajtszámokhoz rakja be a pólókat, s gyorsan meg is oldotta a problémát. Aztán amikor megkértem, hogy egy sátrat is vigyen át a Szentimrei-villához, kiderült, hogy a másik Pali tévedésből mindhárom sátrat lerakta Zsobokon, így küldtem is az üzenetet Daray Attilának, hogy reggel még lesz egy feladata pluszban. Mindezek után az eredeti tervemhez képest sokkal később sikerült lefeküdnöm, az izgalomtól pedig nehezen jött álom a szememre.

Ködtenger a hajnali fényben és váratlan hívás a Romsilvától

Elérkezett a nagy nap, s reggel fél 7-kor már indultunk is az irodától Filep Mátyással, Cuzdorian Tamással és Bajkó Andrással. Nem tudtam eléggé hálás lenni Ingriidnek, hogy utolsó percben megszervezte Mátyást, hiszen eredetileg csak az ikertesója, Balázs önkénteskedett volna a túrán. Neki köszönhetően megúsztam a vezetést aznapra, aminek kifejezetten örültem a lelki és mentális állapotomra való tekintettel. Szászfenesre érve tűnt fel, hogy szeptemberhez képest szokatlanul nagy köd borítja a tájat, a gyerővásárhelyi hágón pedig hihetetlen látványt nyújtott a felkelő nap sugarai által megvilágított ködtenger. Mintha az égiek ezzel is jelezni próbálták volna, hogy minden rendben lesz, én csak ne aggódjak.

Sztánára érve szoltunk Palinak, hogy hozza fel a központba a kisteherautót, az önkéntesek gyorsan segítettek kipakolni, mi pedig indultunk is a pontbírókkal, Benczédi Ágnessel, Csor-

ba Annával és Kardos Zalánna a Szentimrei-villához. Zalánnak elmagyaráztam, hogy hova kellene kihelyeznie a táblákat, s utána indultunk vissza a faluba, hogy Kispetriben is időben elszállíthassuk az embereket, Szabó Jánost, Tóth Annamarit és Bozsoki Adriennét. A falu határához érve döbbenetn konstataáltuk, hogy múlt hét óta egy vastag homokréteget nyomtak az épülő bicikliútra, így Sztánáról a másik utat kellett választanunk, s szoltam Ádám Gábornak, hogy a K33-Alszeg biciklis résztvevőit is arra küldjék, ha nem akarnak elsülyyedni. Épp időben érkezünk Kispetriben, ahogy berendeztük a pontot, meg is érkeztek is az első túrázók, mi pedig siettünk tovább Mátyással kirakni néhány táblát, s indultunk vissza Sztánára, ahol Daray Attila már várt ránk. Gyorsan bedobtuk a táblákat és a botokat, majd indultunk a Riszeg-tetőre a pontbírókkal, Werczberger Laci-val és Okos-Rigó Levivel.

A terep néhol elég sáros és csúszós volt, így utólag visszagondolva nem is biztos, hogy Bontond autójával fel tudtuk volna szállítani őket, ezért még hálásabb voltam Attilának, hogy le-

csörrent a telefon, Kardos Zsuzsa hívott, hogy Várdai Évával sikerült megtalálniuk a jegényei út mellett levő ellenőrzőpontot, habár még sosem jártak ott, s a táblákat is kihelyezték. Ezután leereszkedtünk Zsobokra, ahol már állt az ellenőrzőpont a közösségi ház előtt, Kacsó Timi, Filep Balázs és Tréger Éva pedig kedvesen fogadtak, s a reggeli útitársaimmal, Tamással és Andrással is összefutottunk, akik segítettek a többieknek az előkészületekben. Örültem az energiapótlóknak, mert reggel nem sok minden ment le a torkomon, kevés falatozás után indultunk is vissza Sztánára.

Ádám Gábortól megtudtam, hogy egy apuka a lányával be volt jelentkezve, de elfelejtették befizetni a nevezési díjat, ezért azt hitték, nem kapnak indítócsomagot, így nem jelentkeztek be a rajtnál, s igazolólapp nélkül indultak útnak. Mátyás közben Péter Anikóval átment az Almási várhoz fotózni, s a kellékeket átvenni Bogyáéktól. Amikor rájuk csörögtem, azt mondták, hogy már csak Bihari Attiláékra várnak, róluk viszont kiderült, hogy végül gyerekekkel jöttek, s át-

A SZERZŐFELVÉTELE

Kispetriben a pontbírókat épp időben sikerült elszállítanunk, hiszen néhány perc múlva érkeztek is az első túrázók

mondott a túrázásról. Mint kiderült, az is egyfajta csodaként értelmezhető, hogy egyáltalán el tudtak jönni, hiszen egy őszi vésárt terveztek az alapítványuknál ugyanerre a napra, de az végül elmaradt. A Bátor-hegyre sem lehetett volna kisautóval felszállítani az embereket, akkora volt a sár, így az égiek tényleg úgy intézkedtek, hogy Attila ott lehessen a túrán. Miután a Riszeg-tetőn kipakoltuk a kellékeket, felhúztuk a sátrat, s Lizi kutya is szaladt néhány kört, indultunk tovább kihelyezni az útvonaljelző-táblákat, Marci pedig a Roxette örökzöld slágereivel fokozta a hangulatunkat. Közben

iratkoztak a 11/17-es változatra a 19/24-esről, így bezárhatták a pontot. A biciklisek listáját átfutva már csak László Tamás hiányzott, így gyorsan fel is hívtam telefonon. Épp akkor érkeztek meg Sztánára, így szoltam, hogy jöj-jön gyorsan a református templom melletti rajthoz, ő viszont azt hitte, hogy a Szentimrei-villánál kell átvennie az indítócsomagját.

Daray Attila közben elvitte Tamást és Andrást szalagleszedő útjukra, s utána Kispetriből a pontbírókat is vissza kellett hoznia, így kaptam ajándékba húsz perc pihenőt.

FOLYTATÁS A 8. OLDALON

FOLYTATÁS A 7. OLDALRÓL

Azaz kaptam volna, ha tíz perc után nem csörgött volna a telefonom: Mátó Zsolt hívott, s románul kérdezte tőlem, hogy értesítettük-e a Romsilva vállalatot az eseményről, mert ott van egy úriember, s kérdezősködik a túráról. Már csak ez hiányzott – gondoltam magamban, aztán szép kedvesen elcsevegtem az illető úriemberrel, szabadkoztam, hogy eddig sosem értesítettük őket, s nem is jelezték, hogy kellene, de ő erősködött, hogy ha valakire rádől egy fa, amit épp akkor vágna ki, az az ő felelősségük, így konszenzusra jutottunk, hogy jövőre ők lesznek az elsők, akiket felkeresünk. Nemsokára visszaért Attila a pontbírókkal, s indultunk is volna át a Szentimrei-villához, amikor eszembe jutott, hogy a kasszadobozom Mátyásnál maradt az autóban, ők pedig nem jöttek még vissza az Almási vártól. Ameddig várakoztunk, legalább tudtam egyeztetni a sofőrrel a délutáni szállítások kapcsán, aztán Mátyás is megérkezett, így mindent kipakoltunk tőle, épp csak a piros dobozkat felejtettük el, ami útközben jutott eszembe, így ők is, mi is visszafordultunk, s ominózus jelenet kíséretében történt meg az átadás, ami az amerikai filmekre emlékeztetett, így mindannyian kacagtunk.

Sárpróba, elkésett biciklisek és a csalhatatlan puliszka

Kis késéssel, de végre sikerült átmenünk a Szentimrei-villához, ahol Nagy Julika, Micle Kinga, Pap Tünde és Zitzman Mária már ügyesen berendezték a célt és az EKE-bazárt, a konyhában Szabó Zsolt és kedves felesége, Szász Csilla már sürgött-forgott a puliszka körül, Anna és Ágnes pedig készen álltak a mosogatásra. Szabó János és Tóth Annamari vállalták a pultos sze-

A SZERZŐ FELVÉTELE

A zsoboki ellenőrző pontnál energiapótlókkal várták a fáradt túrázókat (és az éhes szervezőket)

repét, így mindenkinek megvolt a feladata, s a résztvevők is lassan kezdtek érkezni. Miközben tettem-vettem, videózgattam, egyszer csak hívott Levi, hogy a Riszeg-tetőn kezd elfogyni a víz, s még elég sok túrázónak kell áthaladnia, mitévők legyenek... Daray Attila tudott volna segíteni nekik, de ő kapott két óra szabadot, s elmentek gombászni Marcival, így leghamarabb délután négy körül tudott volna vizet felvinni nekik. Abban maradtunk, hogy addig beosztják azt a pár palackot, ami még van. Amikor a legkeményebb biciklisek is begurultak a célba, érdeklődni kezdtem, hogy mennyire volt kemény a terep – határozottan kijelentették, hogy kezdőknek semmiképp sem ajánlották volna, mert kézzel kellett leszedegetniük a kerekekre tapadt sarat. Éreztem, hogy ennek még lesznek következményei a ké-

sőbbiekben, nemsokára pedig csörrent is a telefonon: Ferenczi Juli hívott, hogy néhány biciklis úgy döntött, feladja Gyerővásárhelyen, s mit kezdjünk velük, mert igényeltek szállítást is. Sajnos, egyre jobban közeledett a fél hat, az első fuvar időpontja, amelyikkel a bicikliseket is kellett volna szállítanunk. Julival folyamatosan egyeztetve kiderült, hogy ketten feladták, őket Tökés Tünde elhozza Sztánára, a többi kerékpáros viszont meggondolta magát és továbbindultak, de mivel semmiképp sem érték volna el a buszt, üzentünk nekik Kardos Zsuzsán keresztül, hogy biciklizzenek Körösfőig, mert ott a nagy busz és a Kertimag autója is meg tud állni, hogy felvegye őket. Végül csak ketten éltek ezzel a lehetőséggel, a többiek pedig inkább visszatekertek az aszfalton Kolozsvárra. Az egyik biciklis pár

is késésben volt, s amikor felhívtam a férfit, hogy merre járnak, rendesen kioktatott, hogy miért nem raktuk későbbre a szállítást, s halasszuk el, mert nehéz volt a terep, nem lehetett gyorsabban haladni. Elmagyaráztam, hogy nem halaszthatjuk, mert vissza kell érnie a busznak. Érvelni már nem volt erőm, hogy csoda, hogy egyáltalán meg tudtuk szervezni a túrát. Végül sikerült őket beserveznem Lőrincz Ferihez, aki a kisbuszával a bicikliket is haza tudta szállítani, így az ő helyzetük is megoldódott.

Mindeközben elindultunk a gyalogosokkal vissza Sztánára, s elkísértem őket, hogy ne a lenti kerülőúton menjenek, hanem a fenti rövidebb változaton. Palival és a buszsofőrrel is megbeszéltem, hogy Körösfőn kiket kell majd felvenni, Johi és Endre pedig, akik Gyerővásárhelyen hagyták a kerékpárjaikat, beültek Pali

KÓS-TELJESÍTMÉNYTÚRA: 180 TÚRÁZÓ A 20. KIÍRÁSON

■ Az új dátumnak köszönhetően a tavalyihoz képest sokkal többen, 189-en regisztráltak a Kós-teljesítménytúrára, néhányan viszont utolsó pillanatban visszaléptek, így szombat reggel 180-an jelentek meg a rajtnál, néhányan versenyen kívül. A Gy11/17 legrövidebb gyalo-

gos túraváltozaton 58-an indultak útnak Sztánáról, a többségük (46-an) pedig a 11 km-es távot választotta. A 19/24-es közepepes gyalogos túra szintén Sztánáról rajtolt 48 résztvevővel, akik közül hat személyt leszámítva mindenki a hosszabb, a Riszeg-tetőt is érintő 24 km-es távra vállalkozott. A K33-Alszeg elnevezésű kerékpáros túra

25 résztvevője is a Szilágy megyei kis faluból startolt. Idén a Gyerővásárhelyről induló 16/25 km-es kerékpáros változatra is bejelentkezett egy háromtagú család, a gorbói országúttól rajtoló 28/36 km-es biciklitúrára pedig egy szál kerékpáros vállalkozott. A Kolozsvárról induló leghosszabb, 52/28 km-es gyalogos túra idén egy fél órával

korábban, reggel hatkor, még sötétben rajtolt a Kolozsvári kassas templomtól, a 21 jelentkezőből pedig végül 18-an jelentek meg. Ketten útközben feladták, de olyan bátor vállalkozók is akadtak, akik leszaladták az 52, vagy 58 km-es távot. A hosszabb változatot, amely Zsobokot is érintette, csupán öten választották. A szintén Kolozsvárról rajtoló K53/62 km-es kerékpáros túra résztvevői emberpróbáló kihívás elé néztek a sáros terep miatt, ezért a 27 rajtolóból csupán 18-an értek célba, néhányan feladták, mások visszatekertek az aszfalton Kolozsvárra. A legfiatalabb túrázóink Mike Eliza (2 éves), Bihar Borbála (3 éves) és Török Dorka Klára (3 és fél éves) voltak: Eliza a K33-Alszeg túrán vett részt az apukája utánfutójában utazva, Bori és Dorka pedig a 11 km-es gyalogos távot teljesítették hősiesen szüleikkel. A legtapasztaltabb túrázónak járó elismerést a Bánffy után ismét Farkas György érdemelte ki, aki 84 évesen is fiatalos tempóban teljesítette a 24 km-es gyalogos távot. A túra lebonyolításában 42 önkéntes vett részt, akik nélkül nem tudtuk volna megvalósítani eseményünket.

BOZSOKI ADRIENN

Mike Eliza, a Kós-teljesítménytúra legfiatalabb, két éves résztvevője

mellé a kisteherautóba, hogy útközben tudják majd felrakni a bringákat. Végre elindult az első busz, úgyhogy Mátyással és Anikóval, akik azóta a Szentimrei-villát is megjárták, átmentünk ismét Zsobokra, s próbáltuk kideríteni, hogy kik azok, akiknek még át kellene haladniuk, mert a listáik nagyon foghíjasok voltak. Néhány egyeztetés s a reggeli rajtlisták ellenőrzése eredményeként kiderült, hogy már senkinek nem kell áthaladnia, így zártuk a pontot, Balázsékat hazaküldtük, Timi pedig megvárta Daray Attiláékat a kellékekkel együtt. Kiderült, hogy ők még nem indultak el a Riszeg-tetőről, mert Ádám Gábor családja nem haladt át a ponton, Attila pedig eléjük ment, s szólt, hogy már ne is menjenek fel a tetőre, hanem a cél felé vegyék az irányt.

Ezután visszamentünk a Szentimrei-villához, ahol mindenki már nagyon pakolt, mert az önkéntesek aggódtak, hogy lekésik a buszt, Ádám Gábor s az anyukája, Csilla pedig türelmetlenül várták a családtagok megérkezését, akik az 52 km-es gyalogos távra vállalkoztak. Mi is elindultunk a második csapattal vissza a faluba a buszhoz. Mátyás és Szabó Zsolt néhány önkéntest leszállított autóval, így végül csak két résztvevő társaságában gyalogoltunk lefele. Éreztem, hogy a vércukorszintem lassan a béka feneké alatt van, s mindjárt elájulok, de a csodás bíbor naplemente kicsit enyhítette a szédülést. A busz még nem érkezett vissza, mire odaértünk a kultúrotthonhoz, így magukra hagytam az utasokat, s a teherautóhoz siettem, ahol Bozsoki Csaba és Czumbil Levente mindent átpakoltak, hogy beférjen a saját biciklijük is.

Közben megtudtuk, hogy Daray Attiláék és Lőrincz Feri is eljutott a Szentimreihez puliszkázni, így siettünk vissza Mátyással, hogy még találkozzunk velük, de a vasúti átkelőnél már jöttek szembe az autókkal. Mátyás átült Attilához, Lőrincz Ferinél a két kerékpáros mosolyogva integetett, én pedig visszahajtottam a villához, s végre leülhettem megenni az izletes puliszkát. Ekkor Szilveszter Éva kétségbeesetten hívott, hogy elvesztette a pénztárcáját Gyerővásárhelyen, s mire megbeszéltem Kovács Csillával, a harangozó hölgygel, hogy vásárnapi nézzem utána, addigra megkerült a pénztárca is a lakásban. Timi, Julika, Tamás, András és én a villában aludtunk, hogy másnap tudjuk leszedni a szalagokat, így vacsora után még megterveztük a logisztikát, az eseménydús napunk átvitátása után pedig következhetett a tűcsökciripelés által kísért jól megérdemelt alvás Sztána csendes, idilli környezetében. Miközben próbáltam álommanót becserkészni, túlpörgött agyam nem hagyott nyugodni, így többször is lejátsoztam magam előtt a kihívásokkal teli hetem pillanatait, s eszembe jutottak Rakoncay Gábor gondolatai, akinek az előadására utolsó pillanatban vettem meg a jegyet. Ő azt mondta, hogy csakis a krízishelyzetek által tudunk igazán fejlődni, s rajtunk áll, hogy vállaljuk-e ezeket a kríziseket, vagy inkább a kényelmes biztonságot választjuk, amely által sosem fogunk önmagunkhoz képest előrelépni.

Augusztus végi csillagtúrák a Retyezátban – Hints Miklós- emléktúra

MEZEI ELEMÉR FELVÉTELEI

Hazafelé kitértünk a különleges Véka-szurdokhoz

KOVÁCS D. ZSUZSA

Harmadszorra indultam neki a csodálatos, gyönyörűséges, izgalmas Retyezátnak. Előzőleg 2014-ben és 2015-ben jártam ott, Hints Miki vezetésével, aki ma már sajnos nincs közöttünk. Azóta csak tervezgettem az újabb kirándulást, most végre megvalósult. Mezei Elemér, aki már többször járt a Retyezátban diákjaival, barátaival, elvállalta a túravezetést, indulhatott a szervezkedés. Végül 17-en indultunk a nagy kalandra augusztus 26-án, kedden, kiskocsikkal. A legidősebb 84 éves, a legfiatalabb 19 éves, volt olyan is, akinek ez volt az első kirándulása az EKE-vel, volt, akinek a sokadik. A csoportból nyolcan most voltak először, de volt olyan is, aki több mint ötvvenszer túrázott már itt. Induláskor alig néhányan ismertük egymást, a végén barátokként váltunk el és bizonyára mindannyian a Retyezát szerelmeseiként.

Első napunk autózással kezdődött, több irányból, több autótóval indultunk, de a demsusi Szent Miklós-templomnál már szinte mindannyian ott voltunk. A templom építéséről írásos források nem maradtak fenn, de stílusjegyei alapján a késő romanika korára, azaz a 13. századra datálják. Építéséhez feliratos római sírköveket, vízvezeték-töredékeket, márványt és téglát is felhasználtak. Egészen különlegesre sikeredett. Nemsokára elértük a cárnici parkolót (1010 m), ott hagytuk az autókat, gyalogosan, csomagostól nekivágtunk a

hegynek. A kék sáv jelzésen haladva érkeztünk meg szálláshelyünkre, a Stânișoara-villába (1490 m), amely a korábban leégett Pietrele-menedékház közelében épült fel.

Szerdán, az első túranapon a Stânișoara völgyében kapaszkodtunk fel a kék háromszög jelzésen a Stânișoara-tóig (2000 m), majd a Retyezát-nyeregig (2251 m), innen visszatértünk ugyanazon az úton a szálláshelyünkre. A jobb erőnlétben lévők, tizen megmászta a Retyezát-csúcsot (2482 m), végigmentünk a Lolaia-gerincen, onnan leereszkedtünk a szálláshelyre. Útközben megcsodáltunk egy gyönyörű víz-esést, élveztük a szépséges tájat, a vízcso bogást, a napsütést, amennyire lehetett, kerülgettük a köveket, de volt úgy, hogy kőről kőre lépkedtünk, ugráltunk. Hát, ha valamiből sok van a Retyezátban, az a kő, de ettől még szebb, különlegesebb, titokzatosabb, ezért is szeretjük annyira.

Csütörtökön, a második túranapon a Gáles-tóhoz (1990 m) túráztunk a piros háromszög jelzést követve. Ez elég nehéz útvonal, mert több patak völgyet kereszteztünk, sok volt az emelkedő, ereszkedő. Visszafelé más úton jöttünk, a Valea Rea felé. Ez sem volt sokkal könnyebb, de más volt, és ez is gyönyörű. Menet-jövet is tettünk egy-egy kitérőt a Fekete-tóhoz (Tăul dintre brazi), hogy a különböző fényviszonyokban megcsodálhassuk a sűrű fenyőerdőben bujkáló tavat.

Pénteken, az utolsó túranapon a Bucura-tó (2040 m) volt a

célpont, a Retyezát legnagyobb glaciális tengerszeme. Három fiatal túratársunk korábban indult, ők a Peleaga-csúcsra (2509 m) is feljutottak, onnan ereszkedtek le hozzánk, a Bucura-nyeregbe, majd együtt mentünk a tóhoz. Volt, aki körbejárta a tavat, volt, aki tisztes távolságból csodálta meg. Mindenképpen gyönyörű látvány volt a ragyogó napsütésben, az enyhe szellőben fodrozódó víztükör. Olyan volt, mint ha milliónyi ezüstszerű pillangó röpködött volna a tó vize fölött. Ezen a napon a kék sáv jelzésen túráztunk, amely a cárnici parkolóból vezet a Bucura-tó melletti sátortáborba. Péntek lévén sokan jöttek hétvégére sátorozni, útközben rengeteg turistával találkoztunk.

Szombat reggel búcsút vetünk a hegyektől, lejöttünk az autókhoz, ahonnan egyesek siettek haza, útban visszafelé nyolcan kitértünk a Véka-szurdokhoz (Cheile Bănița), ahol megfelelő cipő híján a vízben meztláb gázolva jártuk be az alig 100 m hosszú, különlegesen szép szorost. Aztán megálltunk az őraljaboldogfalvi református műemlék templomnál, amely Árpád-kori építészetünk gyöngyszeme. A 13. századi templom teljes belső felületét falfestmények borítják. Végül tettünk egy kis kitérőt Piskire, ahol megnéztük az arborétumot. Fáradtan, de élményekkel telve érkeztünk Kolozsvárra. Az időjárás végig kedvezett, így csodálatos, emlékezetes öt napban volt részünk.

A sűrű fenyőerdőben bujkáló tavat különböző fényviszonyokban csodáltuk meg

Októberi bakancslista

■ **Október 1. (szerda):** Hagyományos séta a Páter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

■ **Október 3-5. (péntek-vasárnap):** Közmunka a várfalvi EKE Várnál. Bejelentkezés szeptember végéig. Szervező: országos EKE.

■ **Október 4. (szombat):** Gyalogtúra az alábbi útvonalon: Torockószentgyörgy – Bedellő – Szilas-patak völgye (18 km, 600 m szintkülönbség). Utazás kiskocsikkal. Bejelentkezni telefonon október 2-ig. Szervező: Kiss János.

■ **Október 8. (szerda):** Hagyományos séta az István-forráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

■ **Október 11. (szombat):** Szakács Éva-emléktúra (15 km, 200 m szintemelkedés). Gyűjtögetés a szamosfalvi erdőben. Indulás 9 órakor az IRA-tól, a 6-os troli végállomásától. Szervező: Csorba Anna.

■ **Október 12. (vasárnap):** Fotókiállítás a Hidelvei Református Egyházközség gyülekezeti termében (Horea út 53. szám) 11 órakor, az istentisztelet után. Szervezők: Bozsoki Adrienn és Fazakas Ferenc.

■ **Október 15. (szerda):** Hagyományos séta a Cérna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János. ♦ *Barangolások az USA nemzeti parkjaiban* – Farkas György vetített képes élménybeszámolója 18 órától az Apáczai Csere János Elméleti Líceum dísztermében.

■ **Október 18. (szombat):** Retró túra: Györgyfalvi-erdő – Mikesgerinc – Bükk (25 km, 650 m szintkülönbség). Találkozás a román opera melletti 32-es megállójában 8.50-kor. Szervező: Kiss János. ♦ Gyerektúra a Torockó melletti Data-csúcsra (8 km, 500 m szintemelkedés). Utazás kiskocsikkal, találkozás reggel 10 órakor a Kőközi-szoros (Cheile Vălișoarei) előtti parkolóban. Bejelentkezés előzetesen online. Túravezetők: Lukács József és Veres Ágnes. ♦ A Pocsoválistei- és Ronki-szorosok látványos őszi körtúrája (14 km, 700 m szintemelkedés, 7 óra). Utazás kisbusszal. Indulás 7.30-kor a volt Flip üzlettel szembeni parkolóból. További információk és bejelentkezés a honlapon. Szervező: Mezei Elemér. ♦ Autóbuszos kirándulás Válaszútra a Kallós Alapítvány múzeumába és a nemrég felújított Bánffy-kastélyba. Indulás 8 órakor a Fliptől. További részletek hamarosan a honlapon. Szervező: Kovács D. Zsuzsa.

■ **Október 19. (vasárnap):** Biciklis körtúra Meszesszentgyörgyre (60 km, 1000 m szintemelkedés). Négy km kivételével az útvonal aszfalton vezet. Megközelítés autóval. További részletek hamarosan. Szervező: Szima Márton.

■ **Október 22. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

■ **Október 25. (szombat):** Hunyadi Mátyás Gyalogos és Kerékpáros Emlék- és Teljesítménytúrák – I. kiírás. Részletek és regisztráció a teljesítménytúrák weboldalán: teljesitmenyturak.ekekolozsvar.ro/hunyadigyalogos, teljesitmenyturak.ekekolozsvar.ro/hunyadibringa. A gyalogosok 10, 20 és 30 km-es útvonalak közül választhatnak, a kerékpárosok pedig a 35 km-es távra jelentkezhetnek. Regisztrációs határidő: kedvezményes – szeptember 29., déli 12 óra; emelt áras – október 13., déli 12 óra. Szervező: EKE – Kolozsvár 1891. ♦ Buszos kirándulás a kalotaszentkirályi Csipkebogyó fesztiválra. Indulás reggel 9-kor a Fliptől. Bejelentkezés előzetesen online, vagy telefonon október 17-ig. Szervező: Molnár Ildikó.

■ **Október 29. (szerda):** Hagyományos séta a Páter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

Ügyfélszolgálat

Keddől péntekig előzetes telefonos egyeztetés alapján (Kolozsvár, Magyar/21 Decembrie 1989 utca 116., az udvarban a bal oldali épület). Irodavezető: Kismihály Boglárka (0771-535848). Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. További naprakész információk a honlapon (ekekolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE – Kolozsvár1891)

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

Bozsoki Adrienn 0758-630175
Csorba Anna 0740-407652
Kiss János 0364-807639
Kovács D. Zsuzsa 0747-070790
Mezei Elemér 0724-892797
Molnár Ildikó 0742-471280
Szabó János 0757-220682
Szima Márton 0766-703575
Veres Ágnes 0723-159000

Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790
Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848